

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10571/2022
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца Стамбене заједнице у Улици Предрага Бошковића бр- .. у Пироту, коју заступа професионални управник Срђан Тошић из ..., чији је пуномоћник Ангелина Костић адвокат из ..., против туженог АА из села ..., Општина ..., кога заступа Михајло Живковић адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 583/21 од 12.04.2022. године, на седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 583/21 од 12.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Пироту Гж 583/21 од 12.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пироту Гж 583/21 од 12.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П 391/20 од 26.04.2021. године којом је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да исплати тужиоцу 67.822,98 динара, на име дуга за заједничке трошкове реконструкције и покривања зграде по рачуну број 04/2020-РВ20-3 од 07.05.2020. године са законском затезном каматом од 01.06.2020. године до исплате (став први изреке) и 98.000,00 динара на име трошкова парничног поступка (став други изреке), док је другим ставом изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), у вези с одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, о коме одлучује Врховни суд, ценећи да ли постоји потреба за

разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Тужилац у овом спору захтева да му власник једног од станова у стамбеној згради (тужени) накнади сразмеран износ заједничких трошкова реконструкције и покривања зграде, које тужени није платио ни по фактури ни по пријему опомене пред утужење. С обзиром да тужилац не располаже доказом да је туженом доставио фактуру, а да тужени дуг није платио, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев применом одредаба Закона становању и одржавању зграда („Службени гласник РС“, бр. 04/16, 9/20 - други закон, 9/22 - решење Уставног суда) не прихвативши приговор туженог да тужилац има веродостојну исправу и да стога нема нема правни интерес за подношење тужбе.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужиоца у овом спору није потребно одлучивати ради новог тумачења права по питању правног интереса за подношење тужбе.

Покретање правосуђа у циљу заштите субјективног права може бити оправдано само ако тужилац има правни интерес да суд изрекне предложену пресуду (правно заштитна потреба). Постојање тог интереса има значај процесне претпоставке. Одредбама ЗПП то није прописано као општа норма, већ је предвиђено само за тужбу за утврђење (члан 194. став 2), али је несумњиво да и свака друга тужба може бити допуштена само ако је та процесна претпоставка испуњена. Тако је чланом 455. став 4. ЗПП прописано да ако на основу веродостојне исправе може да се тражи извршење у складу са законом којим се уређује извршење и обезбеђење, суд ће да изда платни налог само ако тужилац учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, а ако тужилац не учини вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, суд ће тужбу да одбаци. Означена одредба се по аналогiji може применити и код тужби за наплату новчаног потраживања у којима није предложено издавање платног налога, ако тужилац има веродостојну исправу на основу које може поднети предлог за извршење у складу са чланом 62. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16 - аутентично тумачење, 113/17 - аутентично тумачење, 54/19, 9/20 - аутентично тумачење; у даљем тексту: ЗИО).

Одредбама ЗИО таксативно су наведене исправе које се сматрају веродостојним исправама. Између осталог, веродостојна исправа је и рачун домаћег или страног лица, са отпремницом или другим писменим доказом о томе да је извршни дужник обавештен о његовој обавези (члан 52. став 2. тачка 3). Она је подобна да се на основу ње донесе решење о извршењу на основу веродостојне исправе ако садржи податке о извршном повериоцу и извршном дужнику и предмет, врсту, обим и доспелост обавезе извршног дужника, а ако доспелост обавезе не може да се утврди из веродостојне исправе, извршни поверилац је дужан да уз веродостојну исправу приложи писмени доказ да је извршном дужнику оставио накнадни рок да испуни обавезу (члан 53. ст. 1).

Законом о становању и одржавању зграда прописано је да уколико лице које у складу са тим законом пружа услуге одржавања и/или управљања зградом, а не врши наплату својих трошкова преко система обједињене наплате, дужно је да сваком власнику посебног дела зграде достави фактуру (рачун) за износ утврђен одлуком о

прихватању трошкова одржавања и уговором којим је том лицу стамбена заједница поверила послове одржавања и/или управљања зградом (члан 65. став 3).

Следствено изложеном, поверилац који има веродостојну исправу подобну за доношење решења о извршењу на основу веродостојне исправе, наплату свог новчаног потраживања остварује у извршном поступку. Поверилац и тада може поднети тужбу ради наплате новчаног потраживања, али је дужан учинити вероватним свој правни интерес за њено подношење, односно навести разлоге и околности због којих, иако има веродостојну исправу, наплату свог новчаног потраживања не може остварити у извршном поступку.

У конкретном случају, тужилац је учинио вероватним свој правни интерес за подношење тужбе јер не располаже писаним доказом да је фактуру доставио туженом и тако га обавестио о постојању, висини и доспелости његове обавезе, без чега фактура не представља веродостојну исправу из члана 52. став 2. тачка 3. ЗИО. Питање правног интереса тужиоца за подношење тужбе нема значај правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Тужилац се позива на одлуке Врховног суда Србије (Прев 100/99 од 06.07.1999. године), Привредног апелационог суда (Пж 11225/2011 од 09.02.2012. године) и Вишег привредног суда (Пж 7404/99 од 02.02.2000. године) које је и приложио уз ревизију, али из њих произлази да су оне донете у различитим чињеничноправним ситуацијама (када су постојале веродостојне исправе а тужба је ипак поднета). Дакле, тужени није приложио доказе о постојању неусаглашених судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као и у конкретном случају и о супротном пресуђењу судова о истом тужбеном захтеву као што је конкретан, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, одлучено ја као у првом ставу изреке на основу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**